

[Søren Olesen.]

Jeg kan forsåvidt godt anerkende, at man ved ordningen af spørgsmålet holder sig til det, som er foreslået i lovforslaget. Jeg er ikke så sikker på, at man behøver at tage det store hensyn til grundskyldpromillen, som det ærede medlem hr. A. C. Normann var inde på man skal gøre. Det er nemlig sådan med den kommunale beskatning, at der er mange forhold, der gør sig gældende — hvis ejendomsbeskatningen er stor, er til gengæld den personlige beskatning mindre — og alle disse forhold gør jo, at man ikke matematisk kan regne med det, grundskyldpromillen giver udtryk for. Men det er naturligvis et mindre spørgsmål.

Jeg vil lige omtale bestemmelserne om de 10 og de 20 år. Jeg synes i og for sig, at de, der ikke har udnyttet en rettighed i 10 år, dermed har tilkendegivet, at de ikke sætter nogen som helst pris på denne rettighed eller vurderer den til noget; har de ikke selv udnyttet den, ville de antagelig have lejet den ud, hvis den var noget videre værd. Jeg kan derfor ikke se, at der er nogen grund til at forlænge tidsfristen; jeg synes snarere, man bør kunne indskrænke den noget, og så ville der vel også blive færre sager at behandle. Men man har opnået enighed om bestemmelsen i kommissionen, og så er der ikke grund til at røre mere ved det spørgsmål. Også bestemmelsen om de 20 år kan jeg tiltræde; jeg synes, det kan være et rigeligt tidsrum til at udnytte de hidtidige rettigheder i. Jeg lægger vægt på, at der er givet tilslutning til disse tidsfrister af ålegårdsejerne og ålegårdslejerne; jeg mener ikke, man skal udvide tidsfristerne, når erhvervets udøvere har kunnet tiltræde dem.

Mit parti tilsiger lovforslaget en velvillig behandling, og det er vort ønske, at man under det kommende udvalgsarbejde prøver at begrænse statens udgifter det mest mulige og ikke udvider de områder for erstatning, som er nævnt i lovforslaget.

Helga Pedersen: Da nogle enkelte medlemmer af mit parti med hensyn til forskellige punkter i det foreliggende lovforslag er af en anden opfattelse end mit partis ordfører, skal jeg gøre nogle bemærkninger om mit standpunkt i denne sag.

Jeg skal villigt erkende, at den seneste kommission er kommet til et langt bedre

resultat vedrørende det vanskelige spørgsmål om ålegårdsrettens fortsatte beståen end de tidligere kommissioner. Der er nu enighed om, at ålegårdsretten er en formuerettighed, der omfattes af grundlovens § 73, og hvis man ved lov generelt eller ved ekspropriation i det enkelte tilfælde ophæver retten, har indehaveren krav på fuldstændig erstatning. Det hilser jeg med tilfredshed. Jeg betvivler heller ikke, at lovgivningsmagten lovligt kan gøre meget store indgreb i ålegårdsretten, men jeg vil beklage, hvis det sker. Jeg vil endvidere hævde, at der begås uret overfor den lille kreds af borgere, der fisker i kraft af ålegårdsrettigheder, og at det er en uheldig fremgangsmåde i det hele taget, at staten for at tækkes en anden, noget større, men i forhold til den samlede befolkning dog lille gruppe borgere, nemlig de såkaldte frie fiskere, der åbenbart i højere grad end ålegårdsejerne har den højtærede ministers bevågenhed, berøver ålegårdsfiskerne deres ret og ved at betale dem erstatning yder fiskerierhvervet en støtte, der set i forhold til andre erhverv ikke forekommer mig begrundet. Pengene til denne støtte kommer jo fra skatteborgerne, derunder ålegårdsfiskerne, som altså derved bidrager til deres egen ødelæggelse.

Kommissionen siger i betænkningen, at det afgørende for dens og dermed for den højtærede fiskeriministers standpunkt har været, at der må antages at være et stærkt udbredt ønske blandt det store flertal af landets fiskere om en afløsning. Opinionsundersøgelser har dog alene fundet sted blandt de fiskere, der ikke er interessenter i ålegårdsfiskeriet. Jeg synes ikke, at et sådant hensyn bør være overvejende. Det er en alvorlig ting at berøve borgerne deres ejendomsret. Her drejer det sig i visse tilfælde om folk, der ved skøde har købt deres fiskeret, har fået den tinglyst, årlig har betalt stedse stigende ejendomsskatter af den og har drevet deres erhverv på grundlag af denne ret på bedst mulig måde. Udslettelse af en sådan velerhvervet ret bør kun ske, hvor klare samfundsmæssige hensyn med bydende nødvendighed kræver det. Jeg synes ikke, at sådanne samfundsmæssige hensyn foreligger her. De frie fiskeres eksistens står ikke på spil. Det foreslås jo, at rettighederne kan afløses mod et ret ringe